

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 563/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou LM & PARTNERS, s. r. o., Jána Rášu 793, Budmerice, IČO 47 253 690, v mene ktorej koná jej konateľka a advokátka JUDr. Lenka Géč, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 193/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 193/2019 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľom **p r i z n á v a** primerané finančné zadostučinenie v sume každému po **1 000 eur**, ktoré **j e** im Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **651,30 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia označení v záhlaví tohto nálezu sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 12. júla 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto nálezu. Sťažovatelia navrhujú uloženie príkazu krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov. Zároveň požadujú priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume každému po 3 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených, ako aj z vyžiadaného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie ústavný zistil nasledujúce skutočnosti:

- Dňa 1. decembra 2017 podali sťažovatelia proti žalovanému – Poľnohospodárskemu družstvu v Tomášove na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) žalobu o vypratanie nehnuteľností presne špecifikovaných v samotnej žalobe (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 11 C 113/2017). Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 113/2017-163 zo 4. januára 2019 (ďalej len „rozsudok zo 4. januára 2019“) žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uznesením okresného súdu č. k. 11 C 113/2017-173 zo 7. januára 2019 došlo k oprave záhlavia rozsudku okresného súdu zo 4. januára 2019 z dôvodu chyby v písaní.

- Sťažovatelia podali 6. februára 2019 proti rozsudku okresného súdu zo 4. januára 2019 odvolanie, ktoré bolo následne 19. februára 2019 doručované žalovanému. Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril 7. marca 2019 a jeho vyjadrenie bolo následne 21. apríla 2019 doručené sťažovateľom. Následne sťažovatelia doručili okresnému súdu stanovisko k vyjadreniu žalovaného 14. mája 2019, ktoré bolo doručené žalovanému 10. júna 2019. Žalovaný sa vyjadril k stanovisku sťažovateľov podaním 21. júna 2019. K vyjadreniu žalovaného zaujali sťažovatelia stanovisko 30. augusta 2019.

- Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 26. augusta 2019. Vec sťažovateľov bola rozhodnutá uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 193/2019-252 z 3. novembra 2022, ktorým bol rozsudok okresného súdu zo 4. januára 2019 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie z dôvodu závažného procesného pochybenia súdu prvej inštancie spočívajúceho v nedostatku a nezrozumiteľnosti dôvodov meritórneho rozhodnutia. Po vrátení veci okresnému súdu tento 13. decembra 2022 citované rozhodnutie krajského súdu doručoval sporovým stranám.

3. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 563/2022-15 z 8. novembra 2022 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Podstatnou námietkou sťažovateľov je existencia zbytočných prietáhov v napadnutom odvolacom konaní. Dobu rozhodovania krajského súdu vo veci odvolania považujú sťažovatelia za neprimerane dlhú, keďže ku dňu podania ústavnej sťažnosti predstavuje obdobie takmer 3 rokov.

5. Krajský súd podľa sťažovateľov nepostupuje v napadnutom konaní efektívne a hospodárne tak, aby bola právna vec sťažovateľov vyriešená v čo najkratšom možnom čase. V konkrétnostiach poukazujú na neprimeranú dĺžku odvolacieho konania presahujúceho 3 roky, ako aj neprimeranú celkovú dĺžku sporového konania, ktorá dosiahla obdobie 5 rokov.

6. Podľa sťažovateľov nie je vec, ktorá je predmetom napadnutého konania, právne ani skutkovo zložitá. Predmetom rozhodovania vo veci je vypratanie nehnuteľností, ktoré užíva žalovaný bez právneho titulu. Podľa sťažovateľov súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keďže obdobnej žalobe sťažovateľov v inom konaní okresný súd vyhovel, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie následne potvrdil ako vecne správne aj krajský súd (konanie vedené pod sp. zn. 16 Co 280/2019).

7. Sťažovatelia zdôrazňujú, že ako spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, o ktorých vypratanie v merite veci ide, im je v dôsledku absencie právoplatného meritórného rozhodnutia veci bránené vo výkone vlastníckeho práva. Predmetné nehnuteľnosti sú v súčasnosti v užívaní žalovaným.

8. Napokon zdôrazňujú, že svojím správaním ani v minimálnej možnej miere nezapríčinili prietahy na krajskom súde, keďže odvolanie, ako aj všetky vyjadrenia boli podávané ešte v roku 2019. Konanie je pritom súčasťou štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, pričom nejde o zložitú vec.

9. Sťažovatelia žiadajú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume každému zo sťažovateľov po 3 000 eur, pričom požadujú zohľadnenie charakteru predmetu konania, obdobia právnej neistoty sťažovateľov, ich správania, celkovej dĺžky namietaného konania a aj skutočnosti, že sťažovatelia dlhodobo nemôžu užívať nehnuteľnosti, ktorých sú podielovými spoluvlastníkmi, pričom je tak porušované aj ich vlastnícke právo. Sťažovatelia zároveň žiadajú, aby ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a riadil sa úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

10. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie sa na výzvu ústavného súdu z 15. novembra 2022 k ústavnej sťažnosti vyjadril predseda krajského súdu prípisom č. k. 1SprV/497/2022 z 1. decembra 2022, ktorý s poukazom na stanovisko predsedníčky senátu krajského súdu 14Co konajúceho vo veci zdôraznil, že v predmetnej veci existovali skutočnosti objektívnej povahy,

ktoré bránili skoršiemu prejednaniu a rozhodnutiu. Zároveň uviedol, že v napadnutom konaní bolo rozhodnuté 3. novembra 2022. Zdôraznil, že na existenciu objektívnych okolností, ktoré bránili vo veci rozhodnúť skôr, ako aj na skutočnosť, že vo veci už bolo rozhodnuté, by mal ústavný súd pri rozhodovaní vo veci ústavnej sťažnosti prihliadať.

11. Súčasťou vyjadrenia predsedu krajského súdu bolo stanovisko predsedníčky senátu krajského súdu 14Co konajúceho vo veci sťažovateľov, ktorá zdôraznila, že vec sťažovateľov jej bola pridelená spolu s nerozhodnutými spismi po jej zaradení do senátu 14Co od 1. marca 2019 ako nový nápad. K uvedenému dňu došlo k prevzatiu 185 spisov, ktoré boli krajskému súdu predložené skôr ako vec sťažovateľov a ktoré neboli k 1. marcu 2019 rozhodnuté. Išlo pritom o spisy z rokov 2014 až 2019. Predsedníčka senátu 14Co ďalej uviedla, že veci vybavuje podľa poradia, a to od roku 2014 následne, pričom k 1. marcu 2019 bolo v senáte 14Co nerozhodnutých 495 vecí.

12. V čase nápadu veci sťažovateľov (26. augusta 2019) nemohol mať krajský súd rozhodnutých 495 vecí tak, aby sa k 26. augustu 2019 mohol zaoberať vecou sťažovateľov. Musel preto prednostne vybavovať veci predložené skôr, keďže aj v týchto veciach sporové strany čakali na rozhodnutie niekoľko rokov. Ak by krajský súd prednostne vybavil vec sťažovateľov porušil by tým práva ostatných sporových strán na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Uvedený stav pritom nemohol byť zavinený predsedníčkou senátu 14Co, keďže k zaradeniu do príslušného senátu došlo v čase, keď v príslušnom senáte nebolo vybavených 495 vecí.

13. Senát 14Co je dlhodobo zaťažený vysokým počtom nerozhodnutých vecí. Jediným spôsobom, ako dosiahnuť v senáte stav, aby boli veci vybavované bez dlhodobých prietáhov, je vybaviť staré, reštančné veci, v ktorých strany sporu čakajú na rozhodnutie niekoľko rokov. Nemožno súhlasiť s dôvodom ústavnej sťažnosti sťažovateľov, že odvolací senát nekoná, pretože koná vo veciach, ktoré boli predložené skôr ako vec sťažovateľov.

14. Napokon predsedníčka senátu 14Co zdôraznila, že vo veci sťažovateľov bolo rozhodnuté 3. novembra 2022.

III.2. Replika sťažovateľov:

15. Vyjadrenie predsedu krajského súdu ústavný súd zaslal na prípadné zaujatie stanoviska sťažovateľom, ktorí v stanovenej lehote a ani do času rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti na výzvu nereagovali.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní krajského súdu a berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného súdneho spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

17. Sťažovatelia podstatnou časťou argumentácie tvrdia, že zo strany krajského súdu konajúceho v ich veci došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

18. Predmetom konania pred ústavným súdom je preto posúdenie, či postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

21. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (m. m. II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

22. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

23. Predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o odvolaní proti meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vydanému vo veci vypratania nehnuteľností – pozemkov určených na poľnohospodárske účely. Vec žaloby o vypratanie nehnuteľností tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, a preto ju nemožno považovať bez ďalšieho za právne zložitú. Ústavný súd ďalej konštatuje, že absolútna nečinnosť krajského súdu, ktorý nevykonal v predmetnej veci po predložení relevantného spisu až do novembra 2022, keď vo veci rozhodol, žiadny procesný úkon, svedčí o tom, že zbytočné prietahy v tomto prípade nemožno ospravedlniť ani faktickou zložitou veci.

24. Ústavný súd opätovným zdôraznením skutočnosti, podľa ktorej krajský súd v napadnutom konaní nevykonal po predložení predmetnej veci na rozhodnutie o odvolaní až do novembra 2022, keď vo veci rozhodol, žiadny procesný úkon, konštatuje, že neprichádza do úvahy konštatovanie o prispení sťažovateľov ako strany v spore k predĺženiu napadnutého konania.

25. Predmetom napadnutého konania je síce žaloba o vypratanie nehnuteľností, nejde však o nehnuteľnosť určenú na bývanie, ale o nehnuteľnosť – ornú pôdu síce vo vlastníctve sťažovateľov, ale určenú na prenájom subjektom, ktoré sa zaoberajú poľnohospodárskou činnosťou. Z hľadiska predmetu sporu ide nepochybne o vec, ktorá si zo strany všeobecného súdu nevyžaduje urýchlenosť v konaní, keďže sa nedotýka existenčnej otázky sťažovateľov ako žalobcov.

26. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup krajského súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nečinnosťou všeobecného súdu, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

27. Vzhľadom na skutočnosti zistené zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie ústavný súd konštatuje, že nečinnosť krajského súdu v trvaní 3 rokov a 3 mesiacov od predloženia spisu na rozhodnutie o odvolaní až do rozhodnutia vo veci (k tomu pozri bod 2 tohto nálezu *in fine*) bez existencie zákonnej prekážky spôsobila vznik zbytočných prietahov v napadnutom konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska netolerovateľné.

28. Obranu krajského súdu, ktorej podstatou je zdôraznenie celkového vysokého nápadu vecí v senáte krajského súdu 14Co (k tomu pozri aj body 10 až 13 tohto nálezu), ústavný súd nemôže akceptovať. V uvedenej súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalší počet pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Nadmerné množstvo nevybavených vecí či neprimeraný počet sudcov preto nepatria k objektívnym okolnostiam, na ktoré ústavný súd prihliada pri rozhodovaní vo veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd neakceptuje ani konštatovanie krajského súdu o nedôvodnosti ústavnej sťažnosti, keďže krajský súd koná a priebežne vybavuje iné veci predložené krajskému súdu skôr. Predmetné konštatovanie je

vo vzťahu k požiadavke, ktorá je obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, totiž irelevantné.

29. S prihliadnutím na už uvádzané skutočnosti, berúc do úvahy ničím neodôvodnenú nečinnosť krajského súdu, ktorý v napadnutom konaní vo veci po jej predložení v auguste 2019 rozhodol o odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku až po viac ako 3 rokoch a 3 mesiacoch, a to bez existencie zákonnej prekážky brániacej krajskému súdu vo veci odvolania konať, ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto vyslovil porušenie práv sťažovateľov zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku tohto nálezu).

30. Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci odvolania rozhodol 3. novembra 2022, pričom spis bol v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti na okresnom súde, ktorý doručoval predmetné rozhodnutie krajského súdu, ústavný súd návrhu sťažovateľov na uloženie príkazu krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde nevyhovet, keďže uloženie predmetného príkazu stratilo svoje opodstatnenie (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

33. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

34. Sťažovatelia sa domáhajú priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume každý po 3 000 eur z dôvodov uvedených v časti II tohto nálezu (bod 9 tohto nálezu).

35. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. V tomto kontexte ústavný súd zobral do úvahy aj predmet sporu (k tomu pozri bod 23 tohto nálezu), ktorý aj keď je pre samotných sťažovateľov nepochybne dôležitý, nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany vo veci konajúceho súdu osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

37. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä ničím neodôvodnenú nečinnosť krajského súdu, povahu a rozsah práv sťažovateľov, ktoré boli porušené, predmet konania, ako aj jeho význam pre sťažovateľov, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume každému po 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu).

38. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia prevyšujúcej každému zo sťažovateľov sumu 1 000 eur nevyhovel tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

39. S prihliadnutím na uvedené preto ústavný súd rozhodol vo veci priznania primeraného finančného zadosťučinenia tak, ako to je uvedené v bodoch 2 a 4 výroku tohto nálezu.

VI. Trovy konania

40. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

41. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

42. Sťažovatelia si uplatnili náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním právnou zástupkyňou.

43. Ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov konania v sume 651,30 eur v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2022 v sume 193,83 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2022 v sume 11,63 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje po zohľadnení zníženia základnej sadzby tarifnej odmeny o 50 %, keďže išlo o spoločné úkony pri zastupovaní 3 osôb (§ 13 ods. 2 vyhlášky), sumu 651,30 eur. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci náhrady trov konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

VII.

44. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu